

Mutta matka oli pitkä. Hirvi johdatti heidät tuntemattomille seuduille. He tarpoivat jätiläismäisten vuorijonojen harteilla ja suunnistivat jäisten merien yli. Kuutamoinen ei ollut koskaan ollut niin kaukana kotoa. Hän toivoi näkevänsä edes vilauksen isänsä Kuun ohuesta hymystä.

"Rohkeutta, pikkuinen", Kettu kuiskasi Kuutamoiselle, "Varjojenkin keskellä näen kuunvalon loistavan silmissäsi"

Vietettyään päiväkausia merellä matkalaiset kävivät hiljaisiksi.

He odottivat,

ja odottivat.

ja o d o t t i v a t

Valtameri tuuditti heitä ja yritti huuhtoa pelon pois heidän sydämistään..sitten eräänä kaukaisena yönä valojuova leikkasi taivaanrannan.